Om Hustruens Retsstilling.

Fra den første Stund, der i „Dansk Kvindesamfund" — ved juridisk Kandidat, nu Overretssagfører Zeuthens Foredrag i Foraaret 1884 og de derefter følgende Forhandlinger i samme Efteraar samt Artiklerne i „Kvinden og Samfundet" — blev fremsat Forslag om at ordne det formueretlige Forhold mellem Ægtefæller ved at indføre Særeje, har denne Tanke været mig imod, og det af tvende Grunde. For det første synes en saadan Ordning mig at stride imod Ægteskabets sande Væsen af et inderligt Fællesskab i alle Forhold, saa at den aldrig kunde fortjene Billigelse uden som en sørgelig Nødhjælp; men for det andet giver den i Virkeligheden langt fra Hustruen, hvad hun har billigt Krav paa.

Ved første Øjekast ser det saa simpelt, saa naturligt og retfærdigt ud, at Hustruen faar Eneraadighed over, hvad hun ved Ægteskabets Stiftelse ejer og medbringer til det fælles Bo, hvad hun under Ægteskabet faar ved Arv eller Gave fra sin Slægt, og hvad hun fortjener ved sit Arbejde. Men naar man ser paa, hvorledes de virkelige Forhold ere her hjemme, vil man sande, at de to første Led af denne Ordning kun ville faa nogen væsentlig Betydning paa Samfundets højeste Trin, altsaa kun for en lille Brøk af Hustruerne, og det sidste Led fortrinsvis vil vedrøre den egentlige Arbejderklasse, altsaa de Kvinder, som staa nederst paa Samfundsstigen, medens Mellemklasserne slet ingen Nytte ville faa deraf? Hvor mange Hustruer er der vel, selv af den bedre stillede Mellemklasse, som kunne siges at bringe nogen virkelig Formue med i Ægteskabet, d. v. s. en Kapital, der kan give noget Underhold? Det maa da være de Gaardmandsdøtre, som bringe Gaarden i Medgift, og enkelte ligestillede Piger i Byerne. Men for de egentlig rige Pigers Vedkommende er der jo intet til Hinder for at sikre deres Formue ved en Ægtepagt, enten ligefrem baandlægge den til Bedste for dem og deres mulige Børn, eller skaffe dem Raadighed, være sig over Kapitalen eller Renterne. Og for de simple Arbejdersker kan man holde sig til Loven fra 1880, muligvis med en nøjere Udarbejdelse.

For hele Mellemklassen gjælder derimod som almindelig Regel, at Manden er den eneste — eller dog den eneste umid-